

OMEGA

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

14. října 2004 *

Ve věci C-36/02,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES,

podaná rozhodnutím Bundesverwaltungsgericht (Německo) ze dne 24. října 2001, které došlo Soudnímu dvoru dne 12. února 2002, v řízení mezi:

Omega Spielhallen- und Automatenaufstellungs-GmbH

proti

Oberbürgermeisterin der Bundesstadt Bonn,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, A. Rosas (zpravodaj), R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts a S. von Bahr, soudci,

* Jednací jazyk: němčina.

generální advokátka: C. Stix-Hackl,
vedoucí soudní kanceláře: M.-F. Contet, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. února 2004,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Omega Spielhallen- und Automatenaufstellungs GmbH P. Tuxhornem, Rechtsanwalt,
- za Oberbürgermeisterin der Bundesstadt Bonn F. Montagem, Rechtsanwalt,
- za německou vládu W.-D. Plessingem, jako zmocněncem,
- za Komisi Evropských společenství M. Patakia a C. Schmidt, jako zmocněnkyněmi,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 18. března 2004,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 49 ES až 55 ES o volném pohybu služeb a článků 28 ES až 30 ES o volném pohybu zboží.

- 2 Tato žádost byla předložena v rámci opravného prostředku „Revision“ podaného k Bundesverwaltungsgericht společností Omega Spielhallen- und Automatenaufstellungs-GmbH (dále jen „Omega“), kterým žalobkyně zpochybňuje slučitelnost vyhlášky o zákazu, kterou vůči ní vydala Oberbürgermeisterin der Bundesstadt Bonn (dále jen „pořádkový orgán Bonn“) dne 14. září 1994, s právem Společenství.

Skutkové okolnosti, původní řízení a předběžná otázka

- 3 Omega, která je společností podle německého práva, provozovala v Bonnu (Německo) ode dne 1. srpna 1994 zařízení pod názvem „laserdrome“, obvykle určené k provádění „laserového sportu“. Toto zařízení pokračovalo ve svém provozu i po 14. září 1994, neboť Omega obdržela povolení k prozatímnímu pokračování v provozu usnesením Verwaltungsgericht Köln (Německo) ze dne 18. listopadu 1994. Vybavení užívané Omega v jejím zařízení, zahrnující zejména laserové zaměřovací přístroje podobné samopalům, jakož i senzorové snímače umístěné ve střeleckých drahách nebo na vestách nošených hráči, bylo původně vyvinuto

z dětské hračky volně přístupné na trhu. Protože se toto vybavení ukázalo jako technicky nedostatečné, Omega se od neurčitěho data, ale v době po dni 2. prosince 1994, zásobila vybavením, které dodává britská společnost Pulsar International Ltd (nyní Pulsar Advanced Games Systems Ltd, dále jen „Pulsar“). Nicméně franšizová smlouva s Pulsar byla uzavřena teprve dne 29. května 1997.

4 Ještě před otevřením „laserdrome“ pro veřejnost část obyvatelstva protestovala proti tomuto záměru. Na začátku roku 1994 nakázal pořádkový orgán Bonn společnosti Omega, aby mu dodala přesný popis průběhu hry určené pro tento „laserdrome“, a dopisem ze dne 22. února 1994 jí sdělil svůj záměr vydat vyhlášku o zákazu v případě, že tam bude možné „hrát na zabíjení“ osob. Omega odpověděla dne 18. března 1994, že se jedná pouze o zasažení upevněných senzorových přijímačů umístěných ve střeleckých drahách.

5 Vzhledem k tomu, že pořádkový orgán Bonn zjistil, že hra provozovaná v „laserdrome“ měla rovněž za cíl zasáhnout senzory umístěné na vestách nošených hráči, vydal vůči společnosti Omega vyhlášku, kterou jí zakázal „povolit nebo tolerovat v jejím [...] zařízení hry, jejímž předmětem je střílet do lidských terčů prostřednictvím laserového paprsku nebo jiných technických vybavení (například infračervených paprsků), tedy jejichž cílem je na základě registrování zásahů „hrát na zabíjení“ osob“, a uložil penále 10 000 DEM za každou hru hranou v rozporu s touto vyhláškou.

6 Tato vyhláška byla vydána na základě zmocnění v § 14 odst. 1 Ordnungsbahndengesetz Nordrhein-Westfalen (zákon použitelný na pořádkové orgány v Severním Porýní-Vestfálsku, dále jen „OBG NW“), který stanoví:

„Pořádkové orgány mohou přijmout nezbytná opatření pro zamezení nebezpečí ohrožujícího v jednotlivých případech veřejnou bezpečnost nebo pořádek.“

- 7 Podle vyhlášky o zákazu ze dne 14. září 1994 představují hry, které probíhaly v zařízení provozovaném společností Omega, nebezpečí pro veřejný pořádek, protože simulované akty zabíjení a s tím spojené zlehčování násilí jsou v rozporu se základními hodnotami převládajícími ve veřejném mínění.

- 8 Správní opravný prostředek podaný společností Omega proti této vyhlášce byl zamítnut Bezirksregierung (místní správní orgán) Köln dne 6. listopadu 1995. Rozsudkem ze dne 3. září 1998 zamítl Verwaltungsgericht Köln její žalobu. Odvolání podané společností Omega bylo dne 27. září 2000 rovněž zamítnuto Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Německo).

- 9 Následně Ómega podala opravný prostředek „Revision“ k Bundesverwaltungsgericht. Na podporu svého opravného prostředku se mezi četnými dalšími důvody dovolává toho, že sporná vyhláška zasahuje do práva Společenství, obzvláště do volného pohybu služeb zakotveného v článku 49 ES, protože v jejím „laserdrome“ měla být užívána vybavení a technika dodaná britskou společností Pulsar.

- 10 Bundesverwaltungsgericht má za to, že za použití vnitrostátního práva musí být opravný prostředek „Revision“ podaný Omega zamítnut. Nicméně se táže, zda je toto řešení v souladu s právem Společenství, obzvláště s články 49 ES až 55 ES o volném pohybu služeb a články 28 ES až 30 ES o volném pohybu zboží.

- 11 Podle předkládajícího soudu Oberverwaltungsgericht rozhodl správně, že obchodní provozování „hry na zabíjení“ v „laserdrome“ Omega představuje zásah do lidské důstojnosti, pojmu zakotveného v čl. 1 odst. 1 první větě německé ústavy.

- 12 Předkládající soud líčí, že lidská důstojnost je ústavní zásada, kterou je možné porušit buď ponižujícím zacházením s protivníkem, což není v projednávaném případě dáno, nebo tím, že u hráče je vzburzen nebo posilován postoj popírající základní právo každého být uznáván a respektován, jako je tomu v projednávaném případě předváděním fiktivních násilných aktů za účelem hry. Nejvyšší ústavní hodnota, jako je lidská důstojnost, nemůže jít stranou v rámci zábavní hry. Základní práva dovolávaná společností Omega nemohou s ohledem na vnitrostátní právo tento závěr změnit.

- 13 Co se týče použití práva Společenství, předkládající soud se domnívá, že dotčená vyhláška porušuje volný pohyb služeb upravený článkem 49 ES. Omega totiž uzavřela franšízovou smlouvu s britskou společností, která tak nemůže poskytovat služby své německé klientce, přestože poskytuje srovnatelné služby v členském státě, kde má své sídlo. Je třeba přezkoumat zároveň i zásah do volného pohybu zboží upraveného článkem 28 ES, jelikož si Omega přeje nabýt ve Spojeném království zboží pro vybavení svého „laserdrome“, zejména laserové zaměřovací přístroje.

- 14 Předkládající soud má za to, že věc v původním řízení nabízí příležitost k bližšímu upřesnění podmínek, jakým právo Společenství podrobuje omezení určitého druhu poskytování služeb nebo dovozu určitého zboží. Konstatuje, že podle judikatury Soudního dvora překážky volného pohybu služeb vyplývající z vnitrostátních opatření použitelných bez rozdílu mohou být připuštěny pouze tehdy, pokud jsou tato opatření odůvodněna naléhavými důvody obecného zájmu, pokud jsou způsobilá zaručit uskutečnění cíle, který sledují, a pokud nepřekračují meze toho,

co je k dosažení tohoto cíle nezbytné. Pro účel posouzení nezbytnosti a proporcionality těchto opatření je nerozhodné, že jiný členský stát přijal odlišná ochranná opatření (viz rozsudky ze dne 21. září 1999, *Läärä a další*, C-124/97, Recueil, s. I-6067, body 31, 35 a 36, a ze dne 21. října 1999, *Zenatti*, C-67/98, Recueil, s. I-7289, body 29, 33 a 34).

15 Předkládající soud se však táže, zda ve světle rozsudku ze dne 24. března 1994, *Schindler* (C-275/92, Recueil, s. I-1039) je existence společného právního pojetí ve všech členských státech podmínkou nezbytnou k tomu, aby tyto státy byly oprávněny omezit dle svého uvážení určitý druh poskytování služeb chráněný Smlouvou o ES. Na základě takového výkladu výše uvedeného rozsudku *Schindler* může být sporná vyhláška stěžít potvrzena, pokud nelze dospět k určení existence společného právního pojetí, co se týče toho, jak jsou v členských státech posuzovány zábavní hry simulující akty zabíjení.

16 Předkládající soud konstatuje, že oba výše uvedené rozsudky *Läärä a další* a *Zenatti*, vydané po výše uvedeném rozsudku *Schindler*, mohou vyvolávat dojem, že Soudní dvůr se již s ohledem na omezení volného pohybu služeb nedrží striktně společného právního pojetí. V takovém případě by podle předkládajícího soudu právo Společenství nebránilo potvrzení dotčené vyhlášky. Z důvodu zásadního významu zásady lidské důstojnosti není na místě, jak podle práva Společenství, tak podle německého práva, se blíže zabývat proporcionalitou vnitrostátního opatření omezujícího volný pohyb služeb.

17 Za těchto okolností se Bundesverwaltungsgericht rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru tuto předběžnou otázku:

„Je slučitelné s ustanoveními Smlouvy o založení Evropského společenství týkajícími se volného pohybu služeb a volného pohybu zboží, aby vnitrostátní právo zakázalo

určitou hospodářskou činnost – v daném případě provoz tzv. ‚laserdrome‘, kde jsou simulovány akty zabíjení – protože tato činnost je v rozporu se základními hodnotami zakotvenými ústavou?”

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 18 Pořádkový orgán Bonn si klade otázku přípustnosti předběžné otázky a konkrétněji použitelnosti pravidel práva Společenství o základních svobodách v tomto sporu. Podle něho se vyhláška o zákazu vydaná dne 14. září 1994 netýkala žádné činnosti s přeshraničním charakterem, a tedy nemohla omezit základní svobody zaručené smlouvou. Podotýká, že ke dni přijetí této vyhlášky nebylo vybavení, které Pulsar nabídl poskytnout společnosti Omega, ještě dodáno a žádná franšizová smlouva Omega nezavazovala přijmout variantu hry dotčenou zákazem.
- 19 Je nicméně třeba konstatovat, že podle ustálené judikatury je věcí pouze vnitrostátních soudů, které rozhodují spor a které musí nést odpovědnost za přijaté soudní rozhodnutí, posoudit s ohledem na zvláštnosti věci jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání jejich rozsudku, tak i relevanci otázek, které kladou Soudnímu dvoru. V důsledku toho, jestliže se položené otázky týkají výkladu práva Společenství, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (viz zejména rozsudky ze dne 13. března 2001, PreussenElektra, C-379/98, Recueil, s. I-2099, bod 38; ze dne 22. ledna 2002, Canal Satélite Digital, C-390/99, Recueil, s. I-607, bod 18; ze dne 27. února 2003, Adolf Truley, C-373/00, Recueil, s. I-1931, bod 21; ze dne 22. května 2003, Korhonen a další, C-18/01, Recueil, s. I-5321, bod 19, a ze dne 29. dubna 2004, Kapper, C-476/01, Recueil, s. I-5205, bod 24).

- 20 Kromě toho z téže judikatury vyplývá, že odmítnout rozhodnutí o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem je možné pouze tehdy, pokud je zjevné, že žádaný výklad práva Společenství nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém, nebo také pokud Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (viz výše uvedené rozsudky *PreussenElektra*, bod 39; *Canal Satellite Digital*, bod 19; *Adolf Truley*, bod 22; *Korhonen* a další, bod 20, a *Kapper*, bod 25).
- 21 Tak tomu není v projednávaném případě. I když totiž vyplývá ze spisu, že v okamžiku přijetí vyhlášky dne 14. září 1994 Omega ještě formálně neuzavřela smlouvy o dodání nebo franšízové smlouvy se společností usazenou ve Spojeném království, stačí konstatovat, že tato vyhláška je v každém případě s ohledem na její působení do budoucna a s ohledem na obsah zakazu, který stanoví, způsobilá omezit budoucí vývoj smluvních vztahů mezi oběma obchodními partnery. Není tedy zjevné, že otázka položená předkládajícím soudem, která se týká výkladu ustanovení smlouvy zaručujících svobody volného pohybu služeb a zboží, nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení.
- 22 Z toho plyne, že předběžná otázka položená Bundesverwaltungsgericht musí být prohlášena za přípustnou.

K předběžné otázce

- 23 Svou předběžnou otázkou usiluje předkládající soud zjistit jednak to, zda zákaz hospodářské činnosti z důvodů vztahujících se k ochraně základních hodnot zakotvených vnitrostátní ústavou, jako je v daném případě lidská důstojnost, je

slučitelný s právem Společenství, a jednak to, zda oprávnění členských států omezit z těchto důvodů základní svobody zaručené smlouvou, a sice volný pohyb služeb a zboží, podléhá, jak by mohlo být dovozováno z výše uvedeného rozsudku Schindler, podmínce, že toto omezení spočívá na společném právním pojetí ve všech členských státech.

24 Na úvod je třeba určit, do jaké míry může být omezením, které konstatoval vnitrostátní soud, dotčen výkon volného pohybu služeb a volného pohybu zboží, které jsou upraveny v různých ustanoveních smlouvy.

25 V tomto ohledu je na místě konstatovat, že sporná vyhláška tím, že společnost Omega zakazuje provozovat její „laserdrome“ po vzoru hry vyvinuté společností Pulsar a legálně touto společností uvedené na trh ve Spojeném království, zejména v režimu franšizy, omezuje volný pohyb služeb, který článek 49 ES zaručuje jak poskytovatelům, tak příjemcům těchto služeb usazeným v jiném členském státě. Kromě toho, jelikož provozování vzoru hry vyvinuté společností Pulsar vyžaduje užití zvláštního vybavení, které je rovněž uváděno na trh ve Spojeném království dovoleným způsobem, zákaz uložený společností Omega ji odrazuje od nabytí dotčeného vybavení, čímž zasahuje do volného pohybu zboží zaručeného článkem 28 ES.

26 Nicméně je třeba připomenout, že pokud je vnitrostátním opatřením dotčen jak volný pohyb služeb, tak volný pohyb zboží, Soudní dvůr je zkoumá v zásadě jen s ohledem na jednu z těchto dvou základních svobod, jestliže se ukáže, že za daných okolností případu je jedna z těchto svobod oproti druhé zcela druhořadá a může k ní být přiřazena (viz v tomto smyslu výše uvedené rozsudky Schindler, bod 22; Canal Satellite Digital, bod 31, a ze dne 25. března 2004, Karner, C-71/02, Recueil, s. I-3025, bod 46).

- 27 Za okolností věci v původním řízení aspekt volného pohybu služeb převažuje nad aspektem volného pohybu zboží. Pořádkový orgán Bonn a Komise Evropských společenství totiž správně zdůraznily, že sporná vyhláška omezuje dovoz zboží, jen pokud jde o vybavení speciálně vyvinuté pro zakázanou variantu laserové hry, přičemž jde o nevyhnutelný následek uloženého omezení vůči službám poskytovaným společností Pulsar. V důsledku toho, jak se domnívala generální advokátka v bodě 32 svého stanoviska, není na místě zkoumat samostatně slučitelnost této vyhlášky s ustanoveními Smlouvy o volném pohybu zboží.
- 28 Co se týče odůvodnění omezení volného pohybu služeb uloženého vyhláškou ze dne 14. září 1994, článek 46 ES, použitelný na tuto oblast podle článku 55 ES, připouští omezení odůvodněná z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo ochrany zdraví. V daném případě vyplývá ze spisu, že důvody, kterých se dovolával pořádkový orgán Bonn při přijetí vyhlášky o zákazu, uvádějí výslovně skutečnost, že dotyčná činnost představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Kromě toho odkaz na nebezpečí ohrožující veřejný pořádek se zároveň nachází v § 14 odst. 1 OBG NW, který opravňuje pořádkový orgán přijmout nezbytná opatření k zamezení tohoto nebezpečí.
- 29 V tomto řízení je nesporné, že sporná vyhláška byla přijata nezávisle na jakémkoliv přihlédnutí ke státní příslušnosti poskytovatele nebo příjemce služeb, jež byly předmětem omezení. V každém případě vzhledem k tomu, že opatření k ochraně veřejného pořádku spadají do výjimky z volného pohybu služeb uvedené v článku 46 ES, není třeba ověřovat, zda jsou tato opatření použitelná bez rozdílu jak na vnitrostátní poskytovatele služeb, tak i na poskytovatele služeb usazené v jiných členských státech.
- 30 Nicméně možnost členského státu využít výjimku stanovenou Smlouvou nebrání soudní kontrole opatření, kterými byla tato výjimka použita (viz rozsudek ze dne 4. prosince 1974, Van Duyn, 41/74, Recueil, s. s. 1337, bod 7). Navíc pojem „veřejný

pořádek“ v kontextu práva Společenství, a zejména když má odůvodnit odchylku od základní svobody poskytování služeb, musí být chápán restriktivně, takže jeho dosah nemůže být určován jednostranně každým členským státem bez kontroly ze strany orgánů Společenství (viz obdobně s volným pohybem pracovníků, výše uvedené rozsudky Van Duyn, bod 18, a ze dne 27. října 1977, Bouchereau, 30/77, Recueil, s. 1999, bod 33). Z toho vyplývá, že je možné se dovolávat veřejného pořádku jen v případech skutečné a dostatečně závažné hrozby, kterou je dotčen základní společenský zájem (viz rozsudek ze dne 14. března 2000, Église de scientologie, C-54/99, Recueil, s. I-1335, bod 17).

31 Ovšem zvláštní okolnosti, které mohou odůvodnit použití institutu veřejného pořádku, se mohou lišit země od země a v čase. Je tedy třeba v tomto ohledu přiznat příslušným vnitrostátním orgánům určitou volnou úvahu v mezích stanovených Smlouvou (výše uvedené rozsudky Van Duyn, bod 18, a Bouchereau, bod 34).

32 Ve věci v původním řízení příslušné orgány usoudily, že činnost dotčená vyhláškou o zákazu ohrožuje veřejný pořádek z důvodu skutečnosti, že podle pojetí převládajícího ve veřejném mínění obchodní provozování zábavních her zahrnujících simulaci aktů zabíjení zasahuje do základní hodnoty zakotvené vnitrostátní ústavou, a sice do lidské důstojnosti. Podle Bundesverwaltungsgericht vnitrostátní soudy, které měly rozhodovat o věci, sdílely a potvrdily pojetí potřeby ochrany lidské důstojnosti, na kterém spočívá napadená vyhláška, takže je v důsledku toho třeba mít za to, že toto pojetí je v souladu s ustanoveními německé ústavy.

33 V této souvislosti je třeba uvést, že podle ustálené judikatury jsou základní práva nedílnou součástí obecných právních zásad, jejichž dodržování Soudní dvůr zajišťuje, přičemž za tímto účelem vychází z ústavních tradic společných členským státům, jakož i z poznatků, které skýtají mezinárodně právní instrumenty týkající se

ochrany lidských práv, na jejichž tvorbě členské státy spolupracovaly nebo k nimž přistoupily. Zvláštní význam přísluší v této souvislosti Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (viz zejména rozsudky ze dne 18. června 1991, ERT, C-260/89, Recueil, s. I-2925, bod 41; ze dne 6. března 2001, Connolly v. Komise, C-274/99 P, Recueil, s. I-1611, bod 37; ze dne 22. října 2002, Roquette Frères, C-94/00, Recueil, s. I-9011, bod 25, a ze dne 12. června 2003, Schmidberger, C-112/00, Recueil, s. I-5659, bod 71).

- 34 Jak vyložila generální advokátka v bodech 82 až 91 svých závěrů, právní pořádek Společenství nepopíratelně směřuje k zajištění respektování lidské důstojnosti jako jedné z obecných právních zásad. Je tedy bez pochyb, že cíl ochrany lidské důstojnosti je slučitelný s právem Společenství, aniž by v tomto ohledu mělo význam, že v Německu přísluší zásadě respektování lidské důstojnosti zvláštní postavení jako nezávislému základnímu právu.
- 35 Vzhledem k tomu, že dodržovat základní práva jsou povinny jak Společenství, tak i členské státy, zakládá ochrana těchto práv legitimní zájem, který v zásadě odůvodňuje omezení povinností uložených právem Společenství, byť by se jednalo o povinnosti uložené na základě základní svobody zaručené smlouvou, jako je volný pohyb služeb (viz, co se týče volného pohybu zboží, výše uvedený rozsudek Schmidberger, bod 74).
- 36 Nicméně je třeba konstatovat, že opatření omezující volný pohyb služeb mohou být odůvodněna důvody veřejného pořádku, jen pokud jsou tato opatření nezbytná pro ochranu zájmů, které mají zaručit, a jen pokud, pokud tyto cíle nemohou být dosaženy méně omezujícími opatřeními (viz, co se týče volného pohybu kapitálu, výše uvedený rozsudek Église de scientologie, bod 18).

- 37 V tomto ohledu není nezbytné, aby omezující opatření nařízené orgány jednoho členského státu odpovídalo pojetí sdílenému všemi členskými státy, pokud jde o způsob ochrany dotčeného základního práva nebo legitimního zájmu. Ačkoli je pravdou, že se v bodě 60 výše uvedeného rozsudku Schindler Soudní dvůr odvolal na morální, náboženské nebo kulturní úvahy, na základě kterých všechny členské státy podrobují organizaci loterií a jiných peněžních her omezením, nezamýšlel uvedením tohoto společného pojetí vyslovit obecné kritérium pro posouzení proporcionality každého vnitrostátního opatření, které omezuje výkon hospodářské činnosti.
- 38 Naopak, jak vyplývá z ustálené judikatury od výše uvedeného rozsudku Schindler, nezbytnost a proporcionality přijatých ustanovení nejsou vyloučeny jen z toho důvodu, že jeden členský stát zvolil systém ochrany odlišný od toho, který byl přijat jiným členským státem (viz v tomto smyslu výše uvedené rozsudky Läärä a další, bod 36; Zenatti, bod 34, a ze dne 11. září 2003, Anomar a další, C-6/01, Recueil, s. I-8621, bod 80).
- 39 V daném případě je na místě jednak shledat, že podle předkládajícího soudu zákaz obchodního provozování zábavních her předpokládajících simulaci násilných aktů vůči osobám, zejména předvádění aktů usmrcení lidských bytostí, odpovídá úrovni ochrany lidské důstojnosti, kterou měla vnitrostátní ústava zajistit na území Spolkové republiky Německo. Kromě toho je třeba určit, že při zakázání pouze té varianty laserové hry, jejímž předmětem je střílet na lidské terče, a tedy hrát na „zabíjení osob“, sporná vyhláška nepřesáhla to, co je nezbytné pro dosažení cíle sledovaného příslušnými vnitrostátními orgány.
- 40 Za těchto podmínek vyhláška ze dne 14. září 1994 nemůže být považována za opatření, které neodůvodněně zasahuje do volného pohybu služeb.

- 41 S ohledem na výše uvedené úvahy je na místě odpovědět na položenou otázku tak, že právo Společenství nebrání tomu, aby hospodářská činnost spočívající v obchodním provozování her simulujících akty zabíjení byla předmětem vnitrostátního zakazujícího opatření přijatého z důvodů ochrany veřejného pořádku vzhledem ke skutečnosti, že tato činnost zasahuje do lidské důstojnosti.

K nákladům řízení

- 42 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve sporu probíhajícím před předkládajícím soudem, k rozhodnutí o nákladech řízení je příslušný výše uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření těchto účastníků se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Právo Společenství nebrání tomu, aby hospodářská činnost spočívající v obchodním provozování her simulujících akty zabíjení byla předmětem vnitrostátního zakazujícího opatření přijatého z důvodů ochrany veřejného pořádku vzhledem ke skutečnosti, že tato činnost zasahuje do lidské důstojnosti.

Podpisy.